

Arrest

nr. 93 381 van 13 december 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2012 en op 15 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2012 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT en loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 15 november 1970 in Basra geboren. U zou een katholiek christen van Chaldeeuwse origine zijn. Op zeer jeugdige leeftijd verhuisde u met uw familie vanuit Basra naar Mualemin te Bagdad. U rondde er uw middelbaar

onderwijs af in 1988. Sinds 1991 woonde u in Karamles, Ninewa. Vanaf 2006 werkte u als verantwoordelijke van de bibliotheek van de kerk Maryam Al Adra. Omstreeks juni 2006 ontving priester (R.) bedreigingen. Hij waarschuwde uw geloofsgemeenschap dat jullie als christenen geïsoleerd werden. In december 2008 kwam een persoon in de bibliotheek u vragen stellen over uw werk. Hij vroeg u of u nog ander werk deed. U antwoordde hierop dat u enkel het werk in de bibliotheek deed. Hierop zei hij dat u zich beter niet met iets anders zou bezighouden. U vatte dit op als een bedreiging, maar bleef uw werk nog verder doen tot eind november 2011. Op 3 december 2011 kwam er een auto met drie gemaskerde mannen voorbij. Ze deden de deur van de auto open en u vermoedde sterk dat de drie mannen u wilden ontvoeren. Toen een andere auto voorbijkwam, reden ze echter door zonder hun plannen uit te voeren. U voelde zich niet meer veilig in Irak en op 27 januari 2012 verliet u Irak. Op 6 december 2012 kwam u in België aan en vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 23/11/'10), uw nationaliteitsbewijs (dd. 20/8/'11), uw doopcertificaat en een attest van uw burgerlijke staat.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt als zou er in uw hoofde sprake zijn van een systematische en persoonsgericht vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u **onvoldoende elementen** naar voren brengt waaruit blijkt dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. U haalt erg vage gebeurtenissen aan waarvan u stelt dat deze aanwijzingen vormden voor de vervolging waarvan u het voorwerp uitmaakt. Zo verwees u naar een persoon die in 2008 bij u langskwam in de bibliotheek en u vragen stelde over uw werk. U voelde dit gesprek aan als een bedreiging. U hebt er echter geen idee van wie die persoon was en al evenmin tot welke organisatie hij behoorde. Bovendien hebt u nadien nooit nog iets van hem gehoord of gezien. Dit feit kan dus bezwaarlijk als een actuele aanwijzing voor uw vrees voor vervolging aanzien worden (CGVS p.10). Ook in verband met de zogenaamde poging tot ontvoering waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, legt u erg vage verklaringen af. U had het gevoel dat mannen in een auto u in het oog hielden en omdat de auto stopte en er een deur openging vermoedde u sterk dat men u wilde ontvoeren. U kan dit vermoeden echter helemaal niet hard maken. Bovendien hebt u er geen idee van wie of welke organisatie verantwoordelijk was voor deze zogenaamde poging tot ontvoering (CGVS p.8). Na deze gebeurtenis heeft verder niemand nog iets van hen gehoord of gezien (CGVS p.11). Het is in dit verband ook opmerkelijk dat u na deze vermeende poging tot ontvoering nog gedurende ongeveer twee maanden gewoon thuis in Karamles bleef wonen, zonder dat u verder nog problemen ondervond (CGVS p.2). U haalt expliciet aan dat uw laatste probleem, de poging tot ontvoering, plaatsvond op 3 december 2011 (CGVS p.10). Aangezien dit vervolgingsfeit allerminst kan overtuigen, heeft u aldus geen enkele concrete aanwijzing waaruit blijkt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, hoeft te koesteren. Tenslotte hebben uw ouders, die tevens christenen zijn en die tot op de dag van vandaag nog op hetzelfde adres in Karamles wonen, geen enkel probleem meer gekend. U vermeldt immers enkel dat ze in slechte gezondheid verkeren (CGVS p.3). U brengt dus geen enkele concrete aanwijzing aan dat u bij uw terugkeer naar Irak nog gevaar zou lopen.

Hierbij aansluitend is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u niet kunt aangeven welke **organisaties** christenen in het algemeen vervolgen, noch welke terroristische organisaties actief zijn in de regio waar u woonde. U verklaart enkel dat er veel terroristische organisaties of groepen zijn, maar kunt hier zelfs niet één voorbeeld van geven. Bovendien verklaart u geen enkele moeite te hebben gedaan hier meer over te weten te komen (CGVS p.9). Een dergelijke onverschillige houding doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees. Van iemand die beweert te zijn geïsoleerd door terroristen, mag men redelijkerwijze verwachten dat die zich op zijn minst zou informeren over deze organisaties in zijn of haar regio. U haalt weliswaar enkele voorbeelden aan van priesters die vervolgd werden. Deze feiten dateren evenwel allen van enkele jaren geleden (CGVS p.7). Recentere voorbeelden kunt u niet geven. U haalt nochtans aan dat veel personen omwille van het feit dat ze katholiek of Chaldeeërs zijn, vermoord werden. Maar wanneer dan wordt doorgevraagd, verklaart u hun namen niet te kennen. Als u wordt gevraagd te vertellen wat en wanneer er dan precies gebeurde, blijft u zeer vaag. U beweert dat er veel incidenten zijn geweest, maar dat u er de datum niet van kent. Na aandringen haalt u uiteindelijk één incident aan. Het blijkt echter niet overduidelijk te gaan om vervolging omwille van het feit dat die persoon christen was. Het ging immers om een man die vermoord werd, waarna zijn luxeauto van hem gestolen werd. Het feit dat u eerst verklaarde dat dit een man van uw dorp was om onmiddellijk hierna te verklaren dat hij niet van uw dorp was, is niet van aard om te overtuigen (CGVS, p.11). Wat er ook van zij, het is opmerkelijk dat u er niet in slaagt om één

concreet voorbeeld te geven van een christen uit uw eigen dorp die vervolgd wordt, temeer daar u eerder nog had laten optekenen dat er veel christenen uit uw dorp zijn vervolgd (CGVS, p.11).

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier dat de situatie in Karamles niet van die aard is dat u louter omwille van het feit dat u christen bent een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Naar de regio van Karamles vluchtten immers veel christenen nadat ze in andere regio's van Irak problemen ondervonden. U haalt zelf ook aan dat er bij u in de buurt veel christenen wonen.

Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hoewel u verklaart afkomstig te zijn uit Basra, blijkt uit uw verklaringen dat u reeds twintig jaar woonachtig was in Karamles in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoek dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de door u neergelegde **documenten** betreft dient te worden vastgesteld dat deze enkel een aanwijzing zijn voor uw identiteit, herkomst en religieuze overtuiging. Dit zijn echter allen elementen die niet in twijfel worden getrokken. Ze voegen dan ook niets toe aan uw asielrelaas. Het gaat hier immers slechts om uw identiteitskaart (dd. 23/11/10), uw nationaliteitsbewijs (dd. 20/8/11), uw doopcertificaat en een attest van uw burgerlijke staat. Van eventuele vervolgingsfeiten kunt u echter geen bewijsstukken voorleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal, met referte 1211674, werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 3 mei 2012 door advocaat W. BUSSCHAERT en gekend bij de Raad onder dossiernummer 95 926. Bij verzoekschrift van 15 mei 2012, ingediend door advocaat W. PEETERS en gekend bij de Raad onder dossiernummer 99 355, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing.

Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp.

Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers 95 926 en 99 355 samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 2, 3 en 9 van het EVRM. Zij verwijst naar een artikel van Amnesty International en een artikel van Kerk in Nood en betoogt dat de algemene veiligheidssituatie voor christenen in Irak niet veilig is. Verzoekster stelt dit macrogegeven en het feit dat zij persoonlijk werd bedreigd omwille van haar religie duidelijk te hebben vermeld tijdens het gehoor.

Verzoekster stelt bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) naar best vermogen verslag te hebben gedaan van wat haar de voorbije jaren overkwam. Men mag niet uit het oog verliezen dat de feiten voor haar nog traumatiserend zijn en dat zij enkel verslag kan doen over wat haar overkwam. Kennis van andere incidenten of problemen is niet relevant.

Volgens verzoekster geeft de wijze waarop haar dossier werd onderzocht geen blijk van de zorgvuldigheid en grondigheid die mag worden verwacht bij het onderzoeken van een asielaanvraag.

3.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 9 EVRM kan aangenomen worden dat in wezen de schending wordt aangevoerd van artikel 48/3 (zie meer specifiek artikel 48/3, § 4, b).

Verzoeksters algemene bewering dat de feiten voor haar nog traumatiserend zijn kan de concrete motieven van de bestreden beslissing niet ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat zij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in haar hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont zij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat zij aantoonde dat zij ingevolge hiervan niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoekster noch de advocaat die haar bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS; blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoekster laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verzoekster laat de bestreden motivering voor het overige volledig ongemoeid daar waar op omstandige wijze wordt uitgewerkt waarom zij onvoldoende concrete elementen of aanwijzingen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of gevaar zou lopen bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoekster niet wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Daarenboven blijkt uit verzoeksters verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat zij onwetend bleek omtrent (terroristische) organisaties die actief zijn en christenen vervolgen in haar regio van herkomst en dat zij zelfs geen moeite heeft gedaan om hierover meer te weten te komen. Voorts blijkt hieruit dat zij, ondanks dat zij beweerde dat in haar dorp vele christenen werden vervolgd en dat er vele incidenten plaatsvonden, hiervan geen concrete en recente voorbeelden kon geven. Zij kon in dit kader geen namen geven van personen die werden vervolgd omwille van hun christelijke geloofsovertuiging, bleef zeer vaag over concrete incidenten of gebeurtenissen die plaatsvonden en kon niet één concreet voorbeeld geven van een christen uit haar dorp die omwille van zijn religie werd vervolgd. Verzoekster kan niet worden gevolgd in het betoog dat dergelijke kennis niet relevant is. Van iemand die beweert omwille van haar religie te zijn gevisieerd door terroristen en het land te hebben verlaten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich zou informeren omtrent de organisaties die actief zijn in haar regio en mensen van haar religie vervolgen. Tevens kan worden verwacht dat zij zich zou informeren omtrent personen uit haar dorp met vergelijkbare problemen. Dat verzoekster naliet dit te doen getuigt dan ook van desinteresse voor haar problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar vrees. Haar onwetendheid en het gebrek aan initiatief in haar hoofd om zich over het voormelde te informeren klemt nog des te meer daar zij verklaarde dat zij in haar dorp de verantwoordelijke was van de bibliotheek van de kerk, dat zij erg betrokken was bij, gehecht was aan en actief was in deze kerk, dat zij in dit kader deelnam aan vergaderingen, bijeenkomsten en debatten en dat zij les gaf aan kinderen over het christendom (administratief dossier, stuk 10, p.2-3).

Daar waar verzoekster de nadruk vestigt op de algemene veiligheidssituatie voor christenen in Irak en ter staving hiervan verwijst naar een artikel van Amnesty International van april 2010 en een artikel van Kerk in Nood van maart 2009, dient te worden opgemerkt dat deze verwijzing niet kan volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst omwille van haar religie daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd of gevisieerd. Uit de voormelde informatie en de informatie zoals opgenomen in het dossier blijkt weliswaar dat christenen in haar land en regio van herkomst een verhoogd risico lopen om te worden gevisieerd doch hieruit blijkt niet dat de situatie van zulke aard is dat

verzoekster ingevolge haar loutere aanwezigheid aldaar daadwerkelijk gevaar loopt of voorwerp riskeert te worden van een persoonsgerichte en systematische vervolging (rechtsplegingsdossier RvV 95 926, stuk 9; administratief dossier, stuk 14: landeninformatie). Verzoekster dient haar vrees om te worden geïdende bij een terugkeer *in concreto* aannemelijk te maken doch blijft hier in gebreke. Reeds hoger werd vastgesteld dat zij onvoldoende concrete elementen of aanwijzingen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of gevaar zou lopen bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. Bovendien gaf zij aan dat zij, benevens de door haar aangehaalde feiten in het kader van haar asielrelaas, geen andere problemen kende in haar regio van herkomst (administratief dossier, stuk 10, p.4). Voorts blijkt uit haar terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat verzoeksters ouders, die eveneens christen zijn, nog op hetzelfde adres en in hetzelfde dorp wonen en aldaar geen religie-gebonden problemen kennen. Daarenboven gaf zij aan dat er in haar dorp en regio vele christenen wonen (administratief dossier, stuk 3, p.2, 12) en blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 14) dat vele christenen net naar de regio van herkomst van verzoekster vluchtten om te ontkomen aan de problemen die zij elders in Irak kenden. Tevens blijkt uit het voorgaande dat verzoekster geen voorbeelden kon geven van organisaties die in haar regio actief zijn en die christenen vervolgen, alsmede dat zij geen concrete en recente voorbeelden kon geven van personen uit haar dorp of regio die ingevolge hun religie werden vervolgd of van incidenten die er plaatsvonden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.4.1. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 3.2.3. gedane vaststellingen dienaangaande.

3.2.4.2. Uit het geheel van de informatie zoals aangehaald door verzoekster en zoals opgenomen in het dossier (rechtsplegingsdossier RvV 95 926, stuk 9; administratief dossier, stuk 14: landeninformatie) blijkt voorts dat de situatie in haar regio van herkomst niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.2.5. De louter algemene bewering dat het dossier niet zorgvuldig zou zijn onderzocht, zonder deze bewering ook maar enigszins uit te werken, volstaat geenszins om aan te tonen dat het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* zou zijn geschonden. Dit beginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS